

En Dag, da Per sad hjemme og med genfødt Iver arbejdede paa sit store Projekt, modtog han et overraskende Besøg, nemlig af »Direktør« Delft, Jakobes og Nannys Morbroder. I en lys Pariserdragt og med en blaa Monocle for sit mest skelende Øje aabenbarede den grimme lille Mand sig i Døren efter at have slaaet et Par rappe Slag paa den med sin Stokkeknep.

»Saa fandt jeg Dem endelig! Ved Gud! De har skjult Dem godt!« udbrød han uden nogen-
somhelst Indledning og blev staaende med Hatten paa Hovedet og saae sig omkring i den lille, mørke Bagstue, hvor Tegneruller og Tuschkopper og beskrevne Papirer flød imellem hinanden paa Borde og Stole. »Naa — saa her er det altsaa, De sidder og udsteder Deres falske Veksler paa Fremtiden! Det maa man lade Dem, — det er virkelig en Ideal af en Falskmøntnerhule, De har indrettet Dem her! *Per amor di Dio!* Jeg forstyrrer Dem dog vel ikke i Udarbejdelsen af nogle hundrede Tusinde? Ha, ha, ha!«

Per kendte Onkel Heinrichs Udtryksmaade for godt til at fornærmes over denne Tiltale. Derimod følte han sig lidt ilde berørt af selve Besøget. Han havde lagt Mærke til, at den gamle, onskabsfulde Herre i den senere Tid paa en fordægtig Maade havde omkreset ham under hans Besøg i det Salomonske Hjem, og var derfor overbevist om,